

5.

EX HISTORIA DIPLOMATICA
DISQUISITIO
HISTORICO - CRITICA.

Utrum GERMON temeritatis insimulari jure possit, quod celebre opus MABILLONII de re diplomatica ad examen revocavit?

§. I.

Prelo subjecerat MABILLONIUS vir in eruditorum catalogo praestantissimus opus suum *de re diplomatica* ab argumenti tum novitate, tum eruditione magnopere commendatum, quo traditas a Jesuita PAPEBROCHIO regulas, dijudicandi chartas, reformavit, artemque novam diplomata genuina a spuris discernendi proposuit. a) Verum in eodem hoc opere, siquidem artes non simul, sed sensim & veluti per gradus ad perfectionem adducuntur, cum alia dubia, obscura alia, alia non satis firma viderentur GERMONIO viro in paucis erudito, ipse novam hanc artem MABILLONII ad justae crifeos trutinam revocavit, eamque edita eruditissima lucubratione *de veteribus Regum Francorum diplomatibus & arte discernendi antiqua diplomata vera a falsis* acriter impugnavit. Mirum vero dictu est, quanto inde incendio bellum diplomaticum paulo ante consopitum de novo exardescere coeperit. Praeter MABILLONIUM insurrexere RUINARTIUS, FONTANINUS, LAZARIN, GATTI, alique MABILLONII defensores & amici, b) qui nota temeritatis configere GERMONIUM, quod

a) Confer *introduc.* in rem diplomat., quam typis excusam DD. Auditoribus ad disputationem inauguralem nuper obtulimus. Cap. I. *de histor. rei diplomat.* §. VI.

b) 1. MABILLONIUS dedit *supplementum ad opus diplomaticum*, quid de illo senserit GERMON in Ilda disceptatione fuse exposuit. 2) THEOD. RUINARTIUS scripsit *ecclesiam Parisensem vindica.*

quod opus MABILLONII a literatis cum plausu haecenus exceptum ad examen vocare ausus, atque in vulgus qua ore, qua calamo spargere non dubitarunt, GERMONIUM praecipitantis ingenii & audacioris Virum, omnibus chartis sine discrimine negare fidem, toti antiquitati bellum indicere, hujusque Carthaginis everforem esse; quae quidem seu querelae, seu criminationes num jure an injuria in GERMONIUM fuerint conjectae, ex ipso GERMONIO ad quatuor concertationes praefationis loco critice disputabo. Verum vindicias pro GERMONIO dum scribere meditamur, non ita in ejus obsequium liberam mentem & calamum devincimus, ut ab eo subin dissentire piaculo nobis duceremus, nam sicuti sua GERMONIO, & iterum MABILLONIO sua, sic etiam nostra nobis placet opinio, praefertim cum intellectus non autoritate, sed ratione vinci, flectique veritate debeat. Igitur de GERMONII temeritate primum sit.

§. II.

Utsi GERMONIUS in disceptationibus suis nihil habuerit antiquius, quam ut causam, quam modestissime posset, & sine ulla cujuspiam offensione pertractaret: quatuor tamen accusationis capita, sc. 1) autoritatem MABILLONII, 2) GERMONII eruditionem: 3) hu-

dicatam. Paris. 1706., quam GERMONIUS in disceptatione III^{ta} confutavit. 3) JUSTUS FONTANINUS in Romano Archigymnasio publicus eloquentiae Professor GERMONIO opposuit *vindicias veterum diplomatum*. Quo in pretio hae vindiciae sint habendae, GERMONIUS in disceptatione IV^{ta} exposuit, & in eo totus fuit, ut ostenderet, FONTANINUM MABILLONII defensorem esse minime idoneum, a) quia eum, quem confutare debuerat, non intellexit, & cum eo, quem defendebat, consentire neglexit, b) quia nec in

veteri historia investiganda diligens, nec in criticorum arte satis versatus, nec in discernendis veris diplomatibus sagax, nec in citandis praeclaris auctoribus fidelis. 4) LAZARIN ex nobilibus de Murro vulgavit *epistolam ad amicum Parisensem pro vindiciis antiquorum diplomatum*, item 5) ANTON GATTI *epistolam dedit pro vindiciis antiquorum diplomatum* JUSTI FONTANINI. Amstelodami. 1707. Ad utramque, quia non erat operae pretium, responsa GERMONIUS brevi manu absolvit.

jus aetatem, ejusque 4) scribendi rationem esse intelligo, unde GERMONIUM temeritatis postulant adversarii. Ad singula maxima, qua possum, tum brevitate, tum modestia respondebo, ne, dum a nota temeritatis absolvere studeo GERMONIUM, ipsemet temeritatis reus severiorem aliorum criticam ac reprehensionem merito incurram.

§. III.

Primum accusationis caput ducit ab authoritate MABILLONII, & GERMONIUM temeritatis infimulat RUINARTIUS, quod impugnavit celebre MABILLONII opus, quod omnium silentio jam a viginti & sex annis probatum videbatur. R. Equidem 1) in eruditorum subselliis non ignobilem locum obtinet MABILLONIUS, enimvero vir erat praecellentis ingenii, stupendi laboris, raraeque rei antiquariae eruditionis, talem etiam ipse GERMONIUS eum semper habuit, suisque in disceptationibus non semel praedicavit: c) tanta tamen viri ut eruditi autoritas non est, cui citra piaculum suspendere assensum, vel etiam suo loco contradicere eruditorum nemini liceret. d) Quodsi enim in republica literaria sola autoritate agendum, neque aliud quid cogitare, aut scribere liceret, quam quae Majores nostri ante nos cogitarunt, aut scripserunt, quas quaeso progressiones & incrementa fecissent scientiae atque artes, nonne, ut recte monet GENUENSIS, *adhuc glandibus nobis vescendum, & arundine ob-*

e) Inter complura alia GERMONII erga MABILLONIUM aestimationis ac venerationis testimonia verba haec habe, quibus in sua disceptatione de arte antiqua diplom. vera a falsis fecernendi de an. 1706. MABILLONIUM ita compellavit: *hoc saltem pro certo habe, me, etsi tibi non assentiar in omnibus, omnino tamen consentire cum iis, qui te doctissimum virum praedicant, & de literatorum homi-*

num republica quam optime meritum. Non igitur invidia, non odium in MABILLONIUM, aut spiritus quidam contradicendi, sed veritatis indagandae amor GERMONIUM ad scribendum impulit.

d) Etsi parta assiduo viginti annorum labore eruditio magnam conciliet MABILLONIO auctoritatem; inde necdum consequitur, specimina ab ipso in suo opere allata esse hujusmodi, ut fidem

per

oblonga equitandum foret? 2) Celebre MABILLONII opus laudant omnes, at vero differunt haec duo, MABILLONII opus laudare, & institutam ab eo artem in omnibus probare. Celebre MABILLONII opus laudant omnes propter auctoris ingenium, & multis laboribus emptam eruditionem; at traditas isto in opere regulas, judicandi vera & falsa diplomata, non item omnes probant. Ut alios praetermittam, duos tantum adduco testes, quorum alter MOLINETUS vir celeberrimus, atque in his rebus versatissimus e congreg. S. Genovefae, alter GEORG. HICKESIUS apud Anglos magni nominis antiquarius, quorum uterque in regulas MABILLONII severam criticam exercuit. Itaque licuit MOLINETO, licuit HICKESIO, quin & licuit ipsi MABILLONIO regulas PAPERBROCHII discutere, examinare, condemnare, cur GERMONIO non liceat, aut omnino nefas sit, super dubiis & obscuris, aut certe non usque adeo expeditis locis interrogare MABILLONIUM, quem ipse non provocavit ut adversarium, quocum rixaretur, sed consuluit ut Magistrum, a quo erudiretur. Sane debent viri eruditi hanc veniam ultro nobis concedere, proque cultu, quo illos prosequimur, id saltem officii rependere, ut ab iis, qui erudiri volunt, interrogari & consuli se sinant, praesertim super ea, quae minus solide asserta, vel dubia, vel obscura & impedita sunt, novamque lucem explicationis requirere videntur.

§. IV.

Sed publico scripto consuluit, quem potius privato sermone adire decebat. R. Qui GERMONIO crimini vertunt, quod secreto non convenerit MABILLONIUM, ipsumque edito potius scripto compellarit, non satis perpendunt, quid jura permittant, & leges. Quos arcta seu amicitiae, seu societatis necessitudo conjunxit, violati officii rei sint, si alter alteri palam objecerit, quod potuisset in
aurem

per se, & sine ulla probatione facere possent aut deberent; imo cum MABILLONIUS ipse modeste fateatur, se errare potuisse, & in nonnullis etiam

errasse, agnoscat etiam RUINART. necesse est, dicta MABILLONII nec debere sine examine recipi, & posse etiam interdum sine injuria confutari.

aurem infufurrari. Sed ubi nullum intercedit ejusmodi vinculum, nihil vetat, quominus de arte, quam quis publice tradit, publice interrogetur. Hac enim conditione sunt scriptores omnes, etiam celeberrimi, ut quaecunque prelo commiserint, illa omnium iudicio & crisi permiffisse censeantur. Hoc unum jure poffunt exigere, ut, qui ipfos impugnant, ii charitatis, modeftiae, atque urbanitatis limites non egrediantur. His autem religiofe & ad decorum femper fe continuit GERMONIUS; atque adeo non intelligo, quid fit, quod MABILLONII fervidi defenfores GERMONIANAM agendi rationem reprehendant, eique quam nescio temeritatis, laefaeque authoritatis maculam afpergant.

§. V.

AIterum eft GERMONII eruditio. In ipfo vindiciarum fuarum exordio RUINARTIUS fcribit, GERMONIUM politioribus maxime literis inftitutum in celebre MABILLONII opus de re diplomatica infurrexiffe. Quod quidem, dum hic RUINARTIUS, aliique ejus amici de GERMONIO ingerunt, non tam aliquam ei politioris literaturae laudem tribuere velle videntur, quam contemptum illi & invidiam conflare, quafi non alio, quam humaniorum literarum praefidio inftitutus ad difceptationes de MABILLONIANA arte componendas, graviffimamque hanc caufam pertractandam accesserit. R. GERMONIUS literarum manfuetiorum peritia apprime tinctus, atque ad elegantiam ornatus erat; at vero caeterarum dotum ornamentis, quae ad crifin in hoc negotio rite ferendam pertinebant, minime caruit. Dum ipfe difputationem primam adverfus MABILLONIUM vulgavit, fluxerat annus vigefimus quartus, a quo magno fuo bono, ut ipfe refert, in focietatem admiiffus fuit, ex his nonnifi fex in literarum humaniorum cultura pofuit, in quibus cum literis infiganter & forte ad invidiam profeciffe fuis adverfariis videtur, non inde debent colligere nobiliora ftudia, magisque feria ab eo efle neglecta, enim vero rei antiquariae, artis criticae, rerum philofophicarum, & quae eft teftis temporum, hiftoriae praefertim patriae, ampliffimique Galliarum regni peritiffimus erat.

Lucu-
len-

lenta eruditionis GERMONIANAE monumenta extant in ejus scriptis, ac lucubrationibus praesertim contra MABILLONIUM & ejus defensores in lucem datis, in quibus ex solidioris criticae regulis, vel ex scriptoribus coetaneis, aut ubi illi deerant, ex celebrioribus historiarum tabulis adversarium suum erudite simul ac jucunde exercuit. Haec ex ipso regii Censoris testimonio cum praestitit GERMONIUS, quis non miretur, homines, qui ejus vitae studiorumque rationem plane ignorabant, temere tamen & confidenter affirmare, GERMONIUM nonnisi humaniorum literarum levi armatura instructum in arenam contra MABILLONIUM descendisse. e)

§. VI.

Demum cum aliter non possunt, aetatem objiciunt GERMONIO, sc. hominem senem a GERMONIO juvenili ardore esse provocatum. R. Quis unquam sibi in animum induxit, non posse in arenam literariam procedere & duello congregi, nisi qui instrumento autentico capum se aut senem probasset? esto, juvenem non deceat in senem pacis amantem superbe & petulanter insurgere: attamen licet modeste examinare, atque etiam, si res ferat, confutare, quae vir olim, quamquam nunc emeritus senex, ad calamum dictavit. Aut forte RUINARTIUS credit, libros de re diplomatica, quia nonnisi post viginti annorum lectionem a MABILLONIO sunt compositi & vulgati, ab eo solummodo impugnari posse, qui totidem annos in eodem argumento fuerit versatus, vel etiam tot diplomata, tot chartularia, tot archiva, quot ille, viderit, & perlustraverit? Haec si RUINARTIUS, quid quaeso dicit? annon etiam ille, qui priscorum temporum historias evolvit diligenter, & sedulo exploravit, poterit cum

e) Esto, ad hoc ut diploma aliquod possit postulari falsi, non sufficiant humaniores artes: at neque ad id requiritur, ut quis scrinia omnia & archiva scrutatus fuerit. Annon satis est, si coetaneorum Historicorum luculento testimonio instrumenti falsitas demonstre-

tur? Jam vero GERMONIUS cum in Historia Veterum fuerit versatissimus, quid quaeso est, quod ipsi exprobrent, non aliis cum doctrinae adjumentis instructum, quam literis humanioribus, ad artem MABILLONII examinandam iustaque trutina ponderandam accessisse?

cum his instrumenta conferre, an cum illis consentiant, dispicere, & in diplomatibus, quae tanquam caeterorum norma exhibentur, naevum aliquem observare, atque adeo artem diplomaticam sine temeritate impugnare, licet in hoc studio non incanuerit senex. Atqui simile quid, non plus suscepisse GERMONIUM existimo f). Non itaque aetas GERMONII, non sterilis numerus annorum, sed rationum firmitas, & argumentorum pondus, quo ille scripsit, in considerationem venire debent.

§. VII.

Quodsi tamen s'adversariis placet annos considerare potius, quam argumenta ponderare, totidem forte numeravit annos GERMONIUS, quot habuit MABILLONIUS, dum hic libros de re diplomatica composuit. MABILLONIUS dum hos scripsit, annum agebat circiter quadragesimum quartum, atqui eadem currebat GERMONIO, dum primam disceptationem suam eidem opposuit. Quod RUINARTIUS de ardore juvenili addit, g) de eo GERMONIUS jure conqueritur, sibi inanem & malefartam criminationem impingi, atque id ipsum est, de quo quarto loco pauca dicam.

§. VIII.

Neque praecipitantia mentis, vel juvenilis ardor, aut scriptionis quaedam acerbitas GERMONIUM temerarium facit. 1) *Non praecipitantia mentis*, nam nihil calamo temere commisit, sed singula

f) Audiamus ipsum GERMONIUM suae intentionis susceptique laboris optimum interpretem: *Ego tenuitatis meae conscius, quod levissimum erat, hoc unum suscepi; nempe ut examinarem, an non irrepisset aliquid vitii in arte, quam insitueras. At tu majorum virium, majoris animi gravissimo oneri humeros supposuisti, aggressus artem discernendi diplomata vera a falsis invenire, disceptation.* Hda de veteribus Regum Francorum diplomatibus pagina 303.

g) Qui aetatem GERMONIO crimini vertit RUINARTIUS, quot quaeso annos numeravit, cum ipse praefationem in GREGORII Turonensis opera vulgavit? pauciores fortasse, quam tunc numeravit GERMON, cum contra MABILLONIUM scripsit. Siquis ergo eruditi COINTII, quem impugnavit, vindicias scribens, ab editore fuisse ausu & ardore juvenili interturbatos optimi senis cineres exprobraret, nunquid rideret ipse vindicis imprudentiam, qui quadragenario multo majorem virum juvenem appellasset.

ad rectae rationis trutinam, regulasque criticae discutit; sane viro eruditissimo incogitanti nihil excidisse, satis loquuntur ejus opuscula, in quibus MABILLONIO, RUINARTIO, FONTANINO, LAZARINO, GATTI, aliisque calamo sat prompto atque eleganter docto ex aequo respondit. 2) *Non juvenilis ardor, aut scriptionis quaedam acerbitas*, quippe GERMONIUS ipsius argumenti odium, quantum in ipso fuit, lenivit verbis, & modo scribendi, multa, quae causam suam adjuvabant, ne MABILLONIO, cujus eruditionem magni semper fecerat, molestiam crearet, consulto reticuit, quae praeteriri non poterant, ejus arbitrio permisit, atque omnem operam dedit, ne quidpiam in medium afferret, quod eruditi adversarii exulcerare animum, & exasperare posset. Singularem GERMONII in scribendo comitatem & urbanitatem testatur RAGUET regius librorum censor, qui secundam ejus disceptationem studio perlegit, probavit, & modestiae GERMONIANAE publicum elogium scribere non dubitavit. h)

§. IX.

Utaque 1) non autoritas MABILLONII, quam GERMON non laesit, 2) non defectus eruditionis, quae GERMONIUM prae aliis magnifice ornavit, non 3) ejus aetas, quae GERMONIO non defuit, & ad quam, si de bello literario quaestio redit, magnopere non attenditur, non demum 4) ratio scribendi, in qua servare decorum & modestiam filii omni conatu studuit, nil inquam horum improbat, vel accusat laudabiles conatus GERMONII, quare penes benevolum Lectorem reique cordatum arbitrum erit statuere, *utrum GERMON jure temeritatis insimulari possit, quod celebre opus MABILLONII de re diplomatica ad examen revocarit.*

h) En regii censoris verba damus: *jussu illustrissimi Galliarum Cancellarii, de veteribus Regum Francorum diplomatum, & arte discernendi antiqua diplomata vera a falsis, disceptationem secundam perlegi. Hujus auctor (GERMONIUS) rebus in investigandis sagax, in exponendis industrius mihi*

visus est; atque in iis praesertim locis, in quibus eruditum adversarium acrius exercet, Comis & Urbanus. Opus, antiqua diplomata, chartasque alias veteres discussuris, erit ipso suo argumento perutile; scriptoris autem modestia quibusve. Parisiis die 29 Januarii an. 1706. RAGUET.

EX HISTORIA PHILOSOPHICA.

INTRODUCT. IN HISTOR. PHILOSOPH. I. Quid historia Philosophica? II. Haec cum scientiis sublimioribus, puta, Theologia, jurisprudentia &c. nexum habet, utilis proin est & necessaria. III. Ad illam animo rite combibendam generatim requiritur studium Criticae, historia literaria, mens libera a praepiudiciis antiquitatis, novitatis, autoritatis, praecipitantis. IV. Speciatim diligens fidei historicae atque verisimilitudinis secundum gradus & pondera examen; in dubiis non temere praestandus assensus, & sobrius interdum Pyrrhonismus adhibendus; tum etiam Philosophorum systemata rite sunt discutienda, atque ad particulares circumstantias auctorum & scriptorum v.g. temperamenti, patriae, educationis, fautorum sedulo respiciendum. V. Quinam praecipui historiae philosophicae scriptores? VI. Tota historia philosophica quatuor epochis non incongrue circumscribitur, sc. epocha prima, Philosophiae incunabula, seu statum apud barbaros; secunda, ejus culturam apud Graecos; tertia ejus fata a tempore Romanorum usque ad literas restauratas; quarta ejus incrementum a restauratione literarum usque ad nostra tempora complectitur. HISTOR. PHILOSOPH. PERIODUS I^{ma} VII. Philosophia est mundo coeva. VIII. Systematicae tamen Philosophiae genesin Graecorum industriae debemus. IX. Quae philosophia antediluviana, quae postdiluviana? quae Chaldaeorum, Persarum, Indorum, Aegyptiorum &c. explicabimus.

EX LOGICA.

I. **L**ogica mentis nostrae actiones dirigit, animumque omnibus sciendi modis imbuunt, ut de rebus rite cogitemus, judicemus, atque etiam discurremus. II. Cum quid ita cognoscimus, ut ultra simplicem obtutum haud progrediamur, haec actio mentis idea dicitur. Has ut claras obtineamus, monet Logica, ut res cum aliis jam cognitis conferatur; ut non uno, sed quam fieri potest pluribus sensibus pertentetur; denique ut in perscrutandis rei affectionibus eo procedatur, dum ad eas pertingatur, quae radices sunt reliquarum. III. Termini sunt signa idearum, eorum affectiones sunt status, ampliatio, distractio, restrictio, & suppositio, quas dialectici paulo accuratiori trutina merito expendunt. IV. Generatim ex subjecti signo, praedicato, sententiae peristasi terminorum acceptio discernenda est. Ad praecedendas hoc loco inutiles tricas, quas usque ad stomachum hic coacerant dialecticarum minutiarum nundinatores, respicere oportet ad sensum communem optimorum, receptumque vocabulorum usum ceu optimum magistrum. V. Doctrinam de vocabulorum usu, abusu, fontibus errorum eorumque remediis leges item formandae honae definitionis, divisionis explicabimus. VI. Subjectum commune affectum signo universali omnis vel nullus accipitur distributive. VII. Quodsi particula omnis idem significet ac totus vel universus non est signum universale. VIII. Subjectum commune affectum signo particulari accipitur disjunctive, vel disjunctim. IX. Indefinitum in materia necessaria, item in materia juris, fidei seu dogmatica distribuitur. In materia vero contingenti ordinarie disjungitur. X. Subjectum singulare aequivalenter distribuitur. XI. Praedicatum propositionis affirmativae ordinarie supponit disjunctive, negativae distributive. XII. Ad veritatem propositionis cujuscunque sufficit, & requiritur ea dari, & eo modo dari, quae & quo modo dari propositio enuntiat. XIII. Hinc ad veritatem propositionis affirmativae in materia necessaria non opus est subjectum & praedicatum absolute existere, sed sufficit, quod idem sint inter se in sensu hypothetico. XIV. In materia

tertia contingenti requiritur existentia realis subiecti & praedicati, & identitas rectorum. XV. Copulativa ut sit vera, exigit singula membra vera, ad veritatem disjunctivae sufficit unius membri veritas.

EX RE DIPLOMATICA.

EX HISTOR. REI DIPLOMAT. I. Quae rei diplomaticae utilitas, & diplomatum antiquitas? II. Publica negotia gravioris momenti apud Romanos in tabulas aereas relata sunt, pauca horum fragmenta supersunt. III. Germania magis foecunda plura exhibet diplomata, quae causae? IV. Circa finem seculi XV. quidam diplomatum neglectus invaluit. V. Circa finem seculi XVI. rei diplomaticae serenior lux affulsit, hujus occasio. VI. Primus, qui rem diplomaticam rite tractare aggressus est, fuit PAPEBROCHIUS Jesuita Antverpiensis, occasione praebente colloquio cum ALEXANDRO VII. Pontifice. VII. Quae merita MABILLONI, quae hujus cum PAPEBROCHIO dissidia? VIII. Quomodo bellum diplomaticum per Jesuitam GERMONIUM denuo restauratum? IX. Quae rei diplomaticae inde ad nostra usque tempora auspiciatissima incrementa? **EX NOTITIA REI DIPLOMAT. LITERARIA.** X. Triplex classis scriptorum de re diplomatica occurrit, prima illorum, qui tum de diplomatum fide, & authentia universim, tum de pluribus capitibus speciatim scripserunt. XI. Classem alteram constituunt, qui artem diplomaticam ipsi concinnarunt, vel saltem in eandem magis excolendam incubuerunt. XII. In tertia classe veniunt illi, qui diplomata collegerunt, aut forte complexi historiam copiosius eam manuscriptis & diplomatibus locupletarunt, ex triplici hoc scriptorum classe praecipuos recensemus. **EX PRAENOTIONIBUS AD ART. DIPLOM.** XIII. Unde origo nominis diploma? XIV. Quae diplomatum divisio, praesertim quae autographa, quae apographa, quae authentica, quae vaga? XV. Quid nominis Chartae pariclae, pariculae, quid partitae, & indentatae? XVI. Quid Chartularia, antiquaria, regesta, transumpta, diplomataria? XVII. Unde regulae diplomata genuina a spuris discernendi? XVIII. Quae notae in- & externae diplomatum?

QUAE PRO DISPUTATIONE MENSTRUA I.

DEFENDENT

INGENUI AC ERUDITI

JOANN. FRANCISCUS MOLITOR, Edesheimensis s. c. c.

GEORGIUS JOSEPHUS ALLGAYER, Erfweileranus

PHILOSOPHIAE IN ANNUM PRIMUM AUDITORES.

OPPUGNABUNT

ILLUSTRIS AC PERERUDITUS DOMINUS

D. JOANN. NICOLAUS DE STENGEL,

MANNHEIMENSIS

PHILOSOPH. BACCAL. UTRIVSQUE PHYSIC. ET MATHES. AUDITOR S. C. C.

ET INGENUI AC ERUDITI

ADAMUS AMAND. MUNDORFF Steinens. s. c. c. } Philosophiae in

CLAUDIUS FRANC. MOUBILY Landaviensis. } annum primum

auditores.

Heidelbergae in aula academica 17 Februarii horis consuetis 1777.

vera con-
rectorum.
tem disju-

EX HIS
tum a
tabulas a
magis foec
XV. quida
plomaticae
cam rite tr
fionem prae
MABILLON
diplomaticu
plomaticae
REI DIPLO
occurrit, pr
tum de plurib
qui artem d
incubuerunt.
complexi hist
triplici hoc fo
ART. DIPLO
diviso, prae
vaga? XV.
tatae? XVI.
XVII. Unde r
tae in- & ex

PRO

JOANN. F
GEORG

PH

D. JOA

PHILOSOPH.

ADAMUS A
CLAUDIUS

Heid

li & praedicati, & idenditas
gula membra vera, ad verita-

TICA.

maticae utilitas, & diploma-
is momenti apud Romanos in
a supersunt. III. Germania
usae? IV. Circa finem seculi
circa finem seculi. XVI. rei di-
Primus, qui rem diplomati-
Jesuita Antverpiensis, occa-
Pontifice. VII. Quae merita
dia? VIII. Quomodo bellum
uratum? IX. Quae rei di-
ta incrementa? EX NOTITIA
riptorum de re diplomatica
le, & authentia universim,
Classem alteram constituunt,
in eandem magis excolendam
lomata collegerunt, aut forte
omatibus locupletarunt, ex
EX PRAENOTIONIBUS AD
? XIV. Quae diplomatum
na, quae authentica, quae
e, quid partitae, & inden-
transumpta, diplomataria?
nendi? XVIII. Quae no-

INSTRUA I.

TI
lesheimensis s. c. c.
, Erfweileranus
AUDITORES.

MINUS
STENGEL,

ES. AUDITOR S. C. C.

TI
S.C.C. } Philosophiae in
is. } annum primum
auditores,
uctis 1777.

